

A kicsinyek bölcsessége

Nem sok szentje van az újkori egyháztörténetnek, aki akkora „karriert” futott volna be halála után, mint Lisieux-i Szent Teréz. Élete annyira rövid volt és rejtett, annyira „érdektelen”, hogy alig látszott belőle valami. (Ellentétben például a nemrég elhunyt kalkuttai Teréz anyával, aki már életében a világhír csúcsára jutott el páratlan személyiségével és életművével, s akit kortársai is szentként tiszteltek.)

Hogy ki volt ez a „kis” szent, a világ számára halála után derült ki naplóból, majd leveleiből. A korszak, amelyben élt, „aszályos” időszak volt az egyház életében: megritkult a „próféták”, az Isten szeretetét messzehangzóan hirdető vagy az egyház életében kiemelkedően nagyot alkotó szentek száma is. Teréz lelki-szellemi zsenialitása éppen abban rejlik, hogy bár egészen a századvég kultúrájának és egyházának gyermeke volt, mégis át tudta törni korának kötöttségeit. Gondolatainak, vágyainak, imába transzformált életének horizontját ki tudta szabadítani a kor gondolatvilágából, kolostorának aprólékosan szabályozott, emberi kicsinyességektől sem mentes életéből. Egészen, egyszerre fölülről és belülről látta a világot, mondhatnánk, művészi intuícióval. E látását azonban nem emberi tehetségének köszönhette, hanem annak a mindent felülmúló, az egyre nagyobb szeretet vágyától hajtott odaadásnak, amely a világot alkotó és megváltó Isten mindenre használható eszközévé tette.

Nem volt járatos a teológiában, nem tanulmányozta tudós alapossággal a Szentírást sem. A nagyon is hétköznapi emberek „kis útját” járta, de ezen az úton egyenesen, célratörően, kitérések és megtorpanások nélkül tartott Isten felé. Ez a kis lélek a legnagyobbra vágyott, minden gőg vagy szorongás, minden hátsó szándék és földi ambíció nélkül: „Megtaláltam hivatásomat; az én hivatásom: a szeretet. És ugyanígy megtaláltam helyemet is az egyházban... Az egyháznak a szívében én a szeretet leszek; így minden leszek, és így megvalósul lelkem vágya.”

Bármilyen merésznek látszanak is e szavak, Teréz egész élete bizonyítja, hogy nem egy romantikus lelkületű apáca túlfűtött érzelmei mondatják őket, hanem az egész emberiséget szeretetébe fogadó Isten, akivel minden egyes ember a legszorosabb és legszemélyesebb módon eggyé válhat a szeretetben.

Sokan meghökkentek rajta, hogy Terézt egyháztanítóvá nyilvánítják, sorrendben harmincharmadikként, a nők közül pedig harmincharmadikként. Miért éppen ő, s nem valamelyik kiváló, szent és tudós teológus? Bizonyára azért, mert a kicsinyek evangéliumi bölcsességével talált rá a legfontosabb igazságra, a szeretetre, annyira, hogy az élethivatásául választotta. „A többi néma csend” — Isten titka.